

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΝ PIERRE MILLE

ΕΝΑΣ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΛΙΣΤΑ... μάλιστα... Καθίστε σ' αυτήν την καρέκλα... Βάλτε το ένα πόδι πάνω στο άλλο, έτσι... Ομοίωση! Πόσο καλά καταλαβαίνετε, Θεέ μου, πόσο καλά καταλαβαίνετε... Θα έλεγε κανείς ότι δεν έχετε εδω λέρα για πρώτη φορά, ή;...

Ο δάκτωρ Ντιλώ, μιλώντας έτσι, χτύπησε την ίδια στιγμή με την κόμη του χεριού του το γόνατο του άρρωστου. Το πόδι τότε τινάχτηκε στον αέρα σαν έλασμα.

— Α, θαμάσια, φέρε μου, θαμάσια!... Κύριε Μασσιέ, εξακολουθήσατε, σάς παρακαλώ, αυτή τη διάγνωση, είτε τώρα ό δεικνυτής του 'Ασιώλου σ' έναν βοηθό του.

Ένας νεαρός γιατρός προχώρησε αμέσως και στάθηκε μπροστά στον άρρωστο, φρονιμάοντας σαν λαγόνι, γιατί καταλάβαινε ότι θα τελείωνε τη διάγνωση μιά χαρά, δίχως ν' απαντήσει καμιά δυσκολία.

- Σηκώστε τα βλέφαρά σας... είτε στον άσπρη. Κιτάξτε με!
- Α, λοιπόν: διαστολή της κόρης του οφθαλμού... Βγάλτε τη γλώσσα σας: σπασμωδικός τρόμος!... Πώς σάς λένε;
- Μπε... Μπε... Μπεκουλιέ, Ζου... Ζου!
- Πόσων χρόνων είσατε;
- Σα... σα... σαραντάδι...
- Πότι γεννηθήσατε;
- Τό χί... χίλια ό... ό... όχτωκόσια τρεσφ... τριαντατέντε...
- Εί... Εί... Είμαι ά... ά... αδελφός της... της αυτοκρατειρας Εδγενίας!...

Ο βοηθός πλησίασε τότε τον δάκτωρα Ντιλώ και του ψιθύρισε στ' αυτή:

— Διανοητική σύγκριση... μεγαλομανία... χαρακτηριστικός ψευδισμός... Βρίσκειται στην περίοδο του παραξυσμού του...

Ο Ζιύ Μπεκουλιέ τέντωσε τ' αυτί του για να κριμακωσθή. Τα μάτια του άστραψαν για μιά στιγμή από μιά παράξενη λάμψη. Έπειτα χαμήλωσε πάλι τα βλέφαρά του και παρέμεινε...

— Πού καλά, κύριε Μασσιέ, πού καλά!... φώναζε δυνατά ό δεικνυτής του 'Ασιώλου.

Και δεν έδωσε πιά καμιά προσοχή στον άρρωστο. Έξέταζε τώρα τους καινούργιους άρρώστους, υπαγόρευε τον τρόπο της θεραπείας στους νοσοκόμους και κάθε τόσο φώναζε τους βοηθούς του και τους έδειχνε κάποια ενδιαφέρουσα λεπτομέρεια...

Ο Ζιύ Μπεκουλιέ καθότανε φρόνιμα στην καρέκλα του. Έξωμια δίχως, δίχως να τό περιμένη, ό δάκτωρ Ντιλώ γύρισε απότομα σαν διάβολος και του τράβηξε μιά στο γόνατο, στο ίδιο μέρος άκρωδώς που τον είχε χτυπήσει και προηγήτερα. Μά αυτή τη φορά, μούλις σηκώθηκε λιγάκι τό πόδι του άρρωστου...

— Μπιά! Μπιά! Έκανε ό φρενολόγος με μιά σαρκαστική φωνή. Για φέρετε μου, παρακαλώ, ένα φασό...

Ο νεαρός βοηθός του τρεμάστηκε για να του δώσει γρήγορα τό φασό...

— Για ξαναβάλτε τη γλώσσα σας, αγαπητέ κύριε...

Ο Ζιύ Μπεκουλιέ του έδειξε την κόκκινη και μισητή γλώσσα του που έτρεψε.

— Κύριε Μασσιέ, προσέξτε λοιπόν αυτά τιά στίγματα στην άκρη της γλώσσης... Τά βλέπετε καλά; Πώς σάς φαίνονται; είτε ό φρενολόγος στό βοηθό του.

Ο νεαρός βοηθός είχε γουφώσει τιά μάτια του από υπερβολικό ζήλο και κίτταξε μ' άνοιχτό στόμα τη γλώσσα του άρρωστου...

Ο δάκτωρ Ντιλώ τότε με κωμικός ύφος, ρώτησε πάλι τον Μπεκουλιέ.

— Δεν μου λές, καλόταυδο, με κοκαίνη πασάλισες τη γλώσσα σου; Μπράβο! Η κοκαίνη έγινε ένα κ' ένα για τό ψεύδιωμα. Τό γόνατο όμως δεν πρόφταισε να τό τινάξης τη δεύτερη φορά... Έλα, τό βλέπεις κ' μόνος σου... Δεν καταφέρνει κανείς εικόνα να κινή τον τρελλό και τον παράλυ-

το... Αίριο τό πρωί θα σε στείλω πάλι, αγαπητέ μου, στην άσπρημια... Κ' έπειτα, γεννώντας προς τό βοηθό του, που τον έκινταζε σαν χαζός, του έξηγησε:

— Αυτόν τον εντάξιμο κύριο Μπεκουλιέ τον έβρισαν εδω και λίγες μέρες, τη στιγμή άκριβώς που άδειάζε τον κάδομα ενός χριστουχού... Κάποιος διαπράξας λοιπόν τό σφύριξες να κινή τον τρελλό... Δεν φταις όμως εσύ, μαζέ μου Μασσιέ, που σε ξεγέλασε. Αιτός ό καταγάρης δεν παρέλειψε ούτ' ένα σιμπίωμα... Μά έλα που δεν περνάς πιά σε μίνα αυτά τά ζώδια...

Κ' ό δάκτωρ Ντιλώ έφραξε μιά ειρωνική ματιά στον άρρωστο κ' έπειτα άρχισε πάλι να έξετάζη τους άλλους πελάτες του.

Ο Μπεκουλιέ πήγαινε να σκάσει από τη λύσσα του. Τι να κινή τούρα; Τρεμάριζε περίλυτος στους διαδρόμους του 'Ασιώλου, δίχως να μπορεί να χονέρη την άσπρημια του. Για συλλογισθήτε!... Άν τον έδωγαν τρελλό, θα γλίτωνε μιά χαρά τη φυλάκη και θα περνούσε ένα άωοληρο χρόνο σ' αυτό τό πολιτευστάτο 'Ασιώλο, που έμοιαζε με βασικό άνάκτορο! Ένα χρόνο!... Ποός ξέρει τί μπορεί να γίνει μέσα σ' ένα χρόνο... Μπορεί να έχανε και τη συνήθεια να κλέβη για τά άμωφρα μάτια της Λουλιού, έκείνης της τρελλής εφθαύσας του πεσοφρομού... Τι άτυχία όμως τούρα!... Σοκτός διαδολογιατός, αυτός ό δάκτωρ Ντιλώ!...

Ο Μπεκουλιέ ό κίνησε, ύστερ' από τό μεσημερινό φαγητό, κατέβηκε να κινή μιά βόλτα στον κήπο. Τον είχαν τοποθετήσε προσωρινώς στους κήπους τρελλών... Αιτού έμως ό τρελλοί τον έκαναν να συλλογίζεται με περισοιηη πάρα τη στροφή του τύχη... Μερκοί κωλύτουσαν στους πάγκους και διαβάσαν την έφημερίδα τους, σαν συνταξιούχοι... Άλλοι πάλι παίζανε ντάμνο, κινυόντας ήσυχια την πλά του σαν άπόστρατοι ίταξωμιακό!... Τέλος, οι ύπόλοκοι περπατούσαν μέσα στις δεινδοστοχίες και συζητούσαν για τό οικονομικό πρόβλημα της κυβερνήσεως...

— Ηθέλα να ήξερα, συλλογίζομαι με λήπτα ό Μπεκουλιέ, πως αιτός ό άνοητοιάτης ό δάκτωρ Ντιλώ κατάλαβε ότι όλα αυτά τά γουφούνια είναι πιά τρελλοί από μίνα!...

Έκείνη τη στιγμή όμως τον πλησίασε με μεγάλη οικειότητα ένας ήσιγος άνθρωπάκος μ' ένα πρόσωπο σαν μουλιτόγχο.

— Δεν τά κατάφερες, ή; τον ρώτησε χαμογελώντας. Τι να γίνει;... Είχε λαμπύρησε ό καταγάρης!...

Ο Μπεκουλιέ τον κίτταξε δυσφορημένος. Ο συνωμιητής του είχε ύφος άνθρώπου που χαριότανε όλα τ' αγαθά του κόσμου...

— Δεν τους ξεγέλαει κανείς εικόνα, του ξαναείπε έκείνος. Ένας μόνον καταφέρει να τους κοροΐδηρη... Έργό! ό παράκτα Τριετράς ό Μπεκουλιέ!...

Σηκίσα την πλάτη μου κ' άρχισα τό τραγούδι...

Ο Μπεκουλιέ του έφραξε μιά δύσπιστη ματιά.

— Και τό έβρω; τον ρώτησε.

— Τό ξέρον, μιά δ εν μ π ο φ ο υ ν ν ά μ ε δ ι ώ ξ ο υ ν !...

— Πώς τά κατάφερες λοιπόν, εσύ; Τους μάγεψες;

— Έ, δεν ήταν δά και τόσο δύσκολο... Βήμα τό εκόπλο που τους χροατίσανε... Θέλεις ν' άκούσης την ιστορία μου; τον ρώτησε ό παράξενος γεροντάκος.

Ο Μπεκουλιέ κίνησε περιέργως δίπλα του, σ' ένα πάγκο...

— Σου είπα ότι με λένε μπάτωμα-Τρετράς, ή; Είμαι από τη Μαρσαλάα... Όταν ήμουν νέος, δούενα στις προκριαίες... Έπειτα άρχισα να πίνω και πήρα την κάτω βόλτα... Κάθε βράδυ, τύφλα στό μεθιστό, τραγούζα εδω κ' εκεί στό σταλή λιμάνι και σε κάθε γωνιά στήριζα την πλάτη μου κ' άρχισα τό τραγούδι... Άμωφρα χρόνια τότε, μά δεν κωρτήσαν πούλι... Η κόρη μου, ή Σελίν, μιά καλή κ' άξα μοδι-στρούλα βήκε μιά δουλειά στό Παρίσι και με πήρε μαζί της. Ζήσαμε λίγο καιρό στό Μενλιμον-τάν κ' έπειτα, τά ήμέρα, τά έμπλέξε με κάποιον κ' έφυγε από τό σπίτι... Ο μπάτωμα Τριετράς άπόμεινε διωμόναγος κ' άδέκαρος... Πώς θα τά έβγαζε τέρα; Συλλογισθήκα τότε να πάω να περάσω λίγο καιρό σε κανένα νοσοκομείο... Κάτι θα μου βρισκανε δίχως άλλο ό γιατροί κ' έτσι θα τά δάλεβα λιγάκι... Όταν κ' άν πήγα όμως δεν κατάφερα τίποτα.

